

Arrest

nr. 127 098 van 16 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 21 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse afkomst, bent u geboren in India en hebt u de Chinese nationaliteit. U verklaarde sinds uw geboorte altijd in India te hebben gewoond. U woonde bij uw ouders in huis, in Oodlabari bazar, gelegen in het Jalpaiguri district en nabij Kalimpong. In India ging u naar school tot en met de twaalfde graad. Nadien volgde u opleiding schoonheidsspecialiste en u werkte af en toe in die functie. U hielp ook soms uw vader in zijn restaurant. U bent in 2013 getrouwd. Omdat u in India verschillende problemen kende, besloot u in overleg met uw familie om naar Europa te komen. Zo verklaarde u dat u problemen kende met de Bengali's, de Nepali's en de moslims in de regio waar u woonde. U zou als Tibetanen door hen 'onderdrukt' worden. Uw vader diende vaak zijn

restaurant te sluiten wegens de stakingen die de Nepali's afkondigden. Uw vader werd ook gevraagd gratis eten te voorzien. Ooit zou uw familie ook zijn aangevallen bij u thuis door Nepalese dieven. Volgens de politie hadden ze het plan u en uw familie te vermoorden, maar door toedracht van uw moeder zouden ze daar niet in zijn gelukt. Verder verklaarde u dat uw familie geen geld had om voor u verdere studies te financieren. U verwees ook naar het sluimerende conflict tussen de Volksrepubliek China en India, wat in uw regio voor problemen zou kunnen zorgen. Uiteindelijk verklaarde u ook dat u, als oudste kind van het gezin, vanuit het buitenland beter voor uw broers en zussen zou kunnen zorgen. U reisde uiteindelijk met een 'identity certificate' (IC) op uw naam en andere gegevens naar Europa waar u op 21 november 2013 asiel aanvroeg.

Ter staving legde u een geboorteaakte neer, evenals een 'green book', schoolattesten, foto's en een attest van het 'bureau du tibet'.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiare Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

U verklaarde zelf in India te zijn geboren waar u altijd heeft gewoond in Oodlabari. U ging naar school in India tot de twaalfde graad, u kon er deels werken en woonde bij uw ouders in huis in. In 2013 bent u getrouwd in India.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen (zie gehoorverslag CGVS p.4 en 5) dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelt het CGVS **vooreerst** vast dat u geen van deze asielmotieven vermeldde in uw antwoorden in de vragenlijst van het CGVS die u met behulp van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en een tolk die de Tibetaanse taal machtig is invulde op 21 november 2013. U verwees in die vragenlijst enkel vaag naar een gebrek aan het recht op nationaliteit, moeilijkheden om verder te studeren en werk te verkrijgen (zie vragenlijst CGVS ingevuld op 21/11/2013 vraag 5). In de vragenlijst werd nochtans expliciet gevraagd een overzicht te geven van 'alle' feiten die hebben geleid tot uw vlucht en een terugkeer naar uw land van herkomst onmogelijk zouden maken. U werd verder gevraagd of u nog problemen kende met de autoriteiten, medeburgers of van algemene aard (zie vragenlijst CGVS). Het feit dat u de meeste asielmotieven die u tijdens het gehoor op het CGVS vermeldde, niet opgaf bij het invullen van deze vragenlijst, kan erop wijzen dat u ze hebt opgemaakt tussen het gehoor op de DVZ en het gehoor voor het CGVS en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid er van. U gewezen op het gebrek van deze motieven in de vragenlijst van het CGVS, verklaarde u dat u niet wist dat het een 'interview' was (zie gehoorverslag CGVS p.11). Het CGVS kan hier echter geen geloof aan hechten. Immers blijkt uit de vragenlijst zelf dat u een uitgebreid 'voorgaand advies' werd gegeven, dat u uitgebreid verschillende vragen werden gesteld en dat u dit allemaal ondertekende voor akkoord nadat het u was voorgelezen in het Tibetaans (zie vragenlijst CGVS). **Daarnaast** wijst het CGVS er op dat u geen van deze beweerde problemen kan staven door het voorleggen van stukken, documenten of een ander bewijs. U haalde verschillende problemen aan zonder dat deze gestaafd worden door documenten. Wat er ook van zij, de problemen die u aanhaalde op het CGVS geven geen blijk te wijzen op een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming. Zo verwees u naar een gebrek aan mogelijkheden tot **verder studeren** wegens financiële moeilijkheden. Maar hierover merkt het CGVS op dat u tot de twaalfde klas uw scholing wist af te werken en dat u verschillende attesten daarover kon voorleggen. U gaf ook zelf aan dat u nadien nog een cursus in schoonheidsspecialiste kon volgen (zie gehoorverslag

CGVS p.3). Aldus kan hier geen gewag worden gemaakt van problemen die zouden kunnen ressorteren onder 'vervolgning' zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. Zo verwees u ook naar een gebrek aan **mogelijkheden tot werk**. Maar hier moet het CGVS er op wijzen dat u wél af en toe kon werken als schoonheidsspecialiste én dat u verder af en toe actief was in het restaurant van uw vader. Het CGVS wijst er verder ook op dat uit de informatie waarover het beschikt, blijkt dat Tibetanen in India actief zijn in zeer veel verschillende economische sectoren en aldus gaat uw bemerking dat u in India geen werk zou kunnen vinden niet op. Zo verwees u nog naar de **stakingen van de Nepali's** die uw vader zijn restaurant deden sluiten of die u niet in staat stelden te reizen of uw zusjes van school hielden. Het CGVS merkt hierover op dat u, ondanks deze stakingen die volgens u rond het jaar 2007 begonnen (zie gehoorverslag CGVS p.12), nog tot 2013 in uw regio kon wonen, een opleiding volgen en soms zelfs gaan werken. Uw vader heeft nu nog steeds een restaurant waar ook uw broer helpt, ondanks de stakingen. Aldus kan geenszins worden aangenomen dat deze stakingen een gegronde vrees vormen voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Zo verwees u verder nog naar **een aanval van Nepali's op u en uw familie** (zie gehoorverslag CGVS p.10). U gaf aan dat, in afwezigheid van uw vader, uw familie werd aangevallen en dat de Nepali's u wilden vermoorden. Deze verklaring komt echter weinig overtuigend over. U hebt deze aanval, die volgens u toch zwaarwichtig was, niet vermeld in de vragenlijst van het CGVS en u legt er geen enkel stuk van voor. Bovendien is het een incident dat van vele jaren terug zou dateren en indien dit werkelijk plaatsgevonden had en levensbedreigend was, kan toch worden aangenomen dat u en uw familie maatregelen namen. Als reden gaf u vaag aan dat ze 'jaloers' waren (zie gehoorverslag CGVS p.14). In elk geval hebt u nadien blijkbaar niet meer zulke incidenten meegemaakt, waardoor dat ene beweerde incident ook weinig geloofwaardig overkomt. Ten slotte zou uw familie u ook naar Europa hebben willen sturen om **als oudste kind van het gezin te kunnen zorgen voor twee jongere zussen**. Deze reden van vertrek uit India is echter louter van socio-economische aard en valt als dusdanig in geen geval onder één van de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Op basis van bovenstaande kan aldus worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen (zie gehoorverslag CGVS p.5-7) dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC. U verklaarde dat u zelf geen IC aanvraag maar dat dit via uw familie en eventueel de smokkelaar zou zijn gebeurd. Echter gaf u zelf aan dat uw identiteitsgegevens op het document stonden vermeld en geeft u nergens aan dat dit document geen echt authentiek document zou zijn of dat het niet uw eigen document zou zijn.

U verklaarde aldus dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde (zie gehoorverslag CGVS p.6). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. Gelet op deze verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere inen uitreizen te verhullen.

Daargelaten de vaststelling dat het twijfelachtig is dat u uw IC, gelet op het belang van dit document, zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, dient voorts opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indische ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Gevraagd waarom u na aankomst in België geen stappen ondernomen heeft om een nieuw IC te bekomen, verklaart u dat u het niets wist en dat uw familie en de smokkelaar alles regelde (zie gehoorverslag CGVS p.8), hetgeen uiteraard geen afdoende

verklaring is. Meer zelfs, de verplichting om zich te melden op de Indische ambassade bij verlies van de IC, is zelfs vermeld in de IC zelf, zoals blijkt uit de informatie van het CGVS.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, ze bevestigen enkel uw identiteit en scholingsniveau, wat hier niet in twijfel wordt getrokken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, van het non-refoulementbeginsel en artikel 3 EVRM, van de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG, van de zorgvuldigheidsverplichting en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 3 EVRM en van de materiële motiveringsplicht. In een derde middel voert verzoekster een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG, van de materiële motiveringsverplichting en van artikel 3 EVRM.

Verzoekster verzoekt de Raad een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie teneinde dat Hof te vragen wat precies verstaan wordt onder de term ‘voldoende bescherming’ zoals gestipuleerd in artikel 26 j. 27 van richtlijn 2005/85/EG.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een bundel met 27 stukken. Ter terechtzitting voegt verzoekster een bijkomend bundel aan het dossier toe met 6 nieuwe stukken.

Verweerder voegt bij een aanvullende nota d.d. 11 juni 2014 de volgende rapporten bij: COI Focus “China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India”, d.d. 11 maart 2014; COI Focus “China/India/Tibet, Non-refoulement in India volgens een rapport van de “Schweizerische Flüchtlingshilfe”, d.d. 29 januari 2014; ‘COI Focus China/India, De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India’, d.d. 25 maart 2014; ‘COI Focus China, De vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China’, d.d. 19 mei 2014.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil

(wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar zij geboren is en leefde tot aan haar vertrek naar België, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift betwist verzoekster dat India voor haar een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoekster mogelijks ten opzichte van haar beweerde land van nationaliteit zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat zij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij in India in het bezit was van een periodiek verlengbare verblijfsvergunning (RC) en dat zij India verlaten heeft met gebruik van haar eigen authentieke reisdocument (IC). Zij zou dat document na aankomst in Europa aan een 'smokkelaar' hebben gegeven (gehoorverslag p. 6). Doordat zij niet langer in het bezit zou zijn van haar IC meent verzoekster dat zij niet opnieuw tot het Indiase grondgebied zal worden toegelaten.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van verweerder blijkt dat een eventueel verlies van een IC, dan wel een illegale uitreis zonder IC, geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p 21-22). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor haar onmogelijk is om de nodige documenten (IC met terugkeervisum) te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Zij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, doch laat anderzijds zelf na met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor haar onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door haar neergelegde documenten en afgelegde verklaringen onmiskenbaar is gebleken dat zij over een verblijfsrecht in India beschikte gezien zij in het bezit was van een *Registration Card* (RC) en in het verleden reeds in het bezit gesteld was van een reisdocument (IC). Verzoekster meent uit een informatierapport van de commissaris-generaal d.d. 19 februari 2014 af te leiden dat "wie zonder IC of zonder NORI-stempel gereisd heeft al zeker niet meer het Indiase grondgebied terug mag betreden", doch deze stelling wordt tegengesproken door de informatie die verweerder bij zijn aanvullende nota voegt. Daaruit blijkt dat de Indiase autoriteiten aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoekster wordt beweerd, aanraden om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p 21-22). Waar verzoekster tot slot erop wijst dat de informatie van de commissaris-generaal niet naging of het mogelijk is om een duplicaat te verkrijgen van een verloren IC die geen NORI-stempel of een terugkeervisum bevatte, herhaalt de Raad dat uit de informatie van de commissaris-generaal duidelijk blijkt dat zelfs een illegale uitreis zonder enig IC geen beletsel vormt voor het aanvragen van de nodige terugkeerdocumenten (IC, NORI-stempel en terugkeervisum) bij de Indiase consulaten (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p 21-22). Verzoekster legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer met stukken waarmee hij meent aan te tonen dat de

mogelijkheid tot het verkrijgen van een nieuwe IC op het Indiase consulaat louter theoretisch is (stukken 28 en 29). Nog daargelaten dat verzoekster in deze stukken niet wordt betrokken en het louter om fotokopieën gaat waaraan alleen al om deze reden geen bewijswaarde kan worden gehecht bevestigen deze documenten dat twee personen en een begeleider zich hebben aangeboden op de ambassade in Brussel. Uit deze documenten blijkt geenszins dat de ambassade onwillig zou zijn de nodige duplicaten of documenten af te leveren. Deze documenten vermogen dan ook geenszins afbreuk te doen aan de informatie van de commissaris-generaal, die onder meer is gestoeld op rechtstreekse communicatie tussen het Indiase consulaat te Brussel en CEDOCA.

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoeksters bewering niet langer in het bezit te zijn van haar IC, merkt de Raad op dat verzoekster in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India, indien zij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat.

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en dat het verblijfsrecht van Tibetanen aldaar slechts periodiek is, zonder dat er enige wettelijke garantie bestaat op verlenging. Verzoekster meent daarom dat het statuut van Tibetanen slechts een "*informeel statuut*" betreft dat niet aan de voorwaarden voldoet van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van verweerder, blijkt echter dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die "*gemakkelijk*" verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Verzoekster meent dat "*personen die de RC hebben laten verstrijken er in de praktijk niet in slagen om hem te verlengen*", doch deze stelling wordt tegengesproken door de informatie van de commissaris-generaal. Uit die informatie blijkt dat wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt weliswaar geconfronteerd kan worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. Waar verzoekster opmerkt dat het RC een tijdelijk verblijfsrecht betreft dat "*in bepaalde gevallen kan worden verlengd op voorwaarde van werk of studie*", blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal daarentegen dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en "*dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap in en rond Dharamsala inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...)* Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden". Bovendien kan "*wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes*" krijgen maar ook "*De CTA voorziet in ieder geval bijstand voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of "RC renewal"*". Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA stevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p. 14-15). Verzoekster slaagt er in haar verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in haar situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel niet van onbeperkte duur, betreft het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen biedt een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft verzoeksters opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan

worden geboden indien de asielzoeker “*anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement*”. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulement-principe door de ‘*Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees*’ te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als ‘gebruikelijk internationaal rechtsprincipe’. Door het principe te beschermen via het ‘Recht op Leven’, opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In haar verzoekschrift meent verzoekster dat “*diverse bronnen getuigen van het feit dat deportatie wordt gebruikt bij overtreding van de verblijfswetgeving*”, doch slaagt zij er niet in om één concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Stuk 25 slaat op Tibetanen zonder geldig RC, hetgeen *in casu* niet van toepassing is, en is daardoor niet dienstig. Het krantenartikel (stuk 23) dat verzoekster bij haar verzoekschrift voegt doet aan het bovenstaande evenmin afbreuk. Uit het krantenartikel blijkt immers dat de betrokkene administratiefrechtelijk in de fout was gegaan doordat hij had nagelaten zijn RC te laten verlengen. Hij werd hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf en deportatie en zou tegen dit laatste luik een beroep hebben ingediend. Hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten zouden zijn overgegaan tot effectieve deportatie. Hoe verzoeksters verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen (stukken 7, 8 en 32) *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikten of konden beschikken over een geldige IC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoekster bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken.

Verzoeksters betoog ten slotte dat de commissaris-generaal had moeten nagaan of er overnameakkoorden waren gesloten met India mist feitelijke grondslag aangezien een gedwongen verwijdering hier niet aan de orde is.

Uit dit alles blijkt dat verzoekster, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien zij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, en dat zij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoekster biedt aan de voorwaarden voor ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. De vraag van verzoekster om dienaangaande een prejudiciële vraag te richten aan het EHJ is overbodig, gezien uit de feiten van de zaak en het actuele verblijfsrechtelijke stelsel in India afdoende blijkt dat aan de voorwaarden vervat in de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG is voldaan.

2.3.3. Betreffende verzoeksters vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van haar eerste land van asiel.

Verzoekster verklaarde bij haar asielaanvraag dat zij India wilde verlaten omdat zij i) “*geen recht had om de nationaliteit te verkrijgen in India*”, ii) “*niet verder kon gaan studeren*” en tenslotte iii) “*omdat het in India moeilijk is om werk te vinden*” (vragenlijst CGVS, vraag 5). Bij de commissaris-generaal bracht verzoekster bijkomend aan dat iv) Tibetanen door de andere bevolkingsgroepen in India onderdrukt worden, en dat v) het sluimerende conflict tussen China en India in haar regio voor problemen zou kunnen zorgen.

Wat betreft de beweerde onmogelijkheid tot het verwerven van de nationaliteit merkt de Raad op dat dit gegeven, daargelaten de geloofwaardigheid ervan, op zich niet oploopt tot ‘*vervolging*’ in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch tot ‘*ernstige schade*’ in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet, waardoor dit element geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat betreft de beweerde moeilijkheden van verzoekster om onderwijs te volgen en werk te vinden, merkt de Raad op dat dit motieven betreffen van louter socio-economische aard die op geen enkele wijze verband houden met de criteria voor het bekomen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming en die daarenboven tegengesproken worden door de informatie toegevoegd aan het

administratief dossier. In die informatie wordt immers expliciet gesteld dat *“Tibetanen zich in India kunnen inschrijven aan de Indiase universiteiten zolang ze de ingangsexamens doorstaan”*, en dat er *“zelfs plaatsen gereserveerd worden voor Tibetanen”* (*ibid.* p. 22), terwijl in die informatie nergens wordt aangegeven dat Tibetanen verstoken zouden zijn van de arbeidsmarkt in India. Evenmin in de informatie die door verzoekster wordt bijgevoegd wordt aangegeven dat Tibetanen omwille van hun nationaliteit of etnie van deelname aan het onderwijs en de arbeidsmarkt zouden worden uitgesloten. Uit de informatie die verweerder bij zijn aanvullende nota voegt blijkt ook nog dat *“Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen”* en dat Tibetanen er *“vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)”*, terwijl er *“geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht”* (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p.26-27-28).

Wat betreft de bijkomende redenen voor vertrek die verzoekster bij de commissaris-generaal opgaf (mogelijkheid tot uitbarsting van een conflict tussen China en India en ‘*onderdrukking*’ door andere bevolkingsgroepen) merkt de Raad op dat deze op geen enkele manier steun vinden in de verklaringen die verzoekster bij het indienen van haar asielaanvraag had afgelegd, niettegenstaande haar toen werd gevraagd een overzicht te geven van *“alle feiten die hebben geleid tot haar vlucht uit haar land van herkomst”* (vragenlijst CGVS, vraag 5), hetgeen niet ernstig is. De vaststelling dat verzoekster hiervan geen melding maakte bij de aanvang van haar asielprocedure ondergraaft de ernst en de geloofwaardigheid van deze feiten. Tot slot merkt de Raad op dat de beweerde onderdrukking en mishandelingen van Tibetanen door andere etnische groepen in India evenmin blijkt uit de informatie die de commissaris-generaal bij zijn aanvullende nota voegt. De foto’s die verzoekster dienaangaande bij haar aanvullende nota voegt (stuk 33) doen geen afbreuk aan deze vaststellingen. Uit niets blijkt dat de eisen voor een ‘onafhankelijk Ghorkaland’ ten koste van de Tibetanen worden gesteld. Hoe dan ook beschikt verzoekster over verschillende vestigingsalternatieven in India aangezien de Tibetaanse gemeenschap zich op diverse plaatsen gevestigd heeft. In zoverre verzoekster een toekomstig conflict vreest tussen China en India merkt de Raad op dat dit een hypothetische vrees betreft die niet actueel is en daardoor evenmin aanleiding kan geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging, noch van een reëel risico op ernstige schade.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat Tibetanen in India het slachtoffer zijn van alomtegenwoordige discriminatie, doch de stukken die verzoekster daartoe bij haar verzoekschrift voegt, kunnen geenszins overtuigen. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie) maakt immers geen ‘vervolging’ uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In zoverre verzoekster verwijst naar racisme en discriminatie uitgaande van de Indiase bevolking en van de Nepalese gemeenschap, zoals moet blijken uit haar verklaringen bij de commissaris-generaal (gehoorverslag pp. 10-11) en de stukken 9, 10, 11 en 20 gevoegd bij haar verzoekschrift, stelt de Raad vooreerst opnieuw vast dat verzoekster bij het indienen van haar asielaanvraag zelf geen enkele melding maakte van dergelijke problemen (vragenlijst CGVS, vraag 5), hetgeen de ernst en de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. Ook de informatie van de commissaris-generaal maakt evenmin melding van systematische vervolgingsfeiten jegens de Tibetaanse gemeenschap gepleegd door de andere gemeenschappen in India. Daarenboven blijkt uit diezelfde informatie van de commissaris-generaal dat verzoekster voor eventuele problemen met andere bevolkingsgroepen een beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Indiase autoriteiten aangezien er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 23). Waar verzoekster in haar verzoekschrift protesteert tegen het feit dat een te groot belang wordt gehecht aan het niet vermelden van asielmotieven bij het eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, merkt de Raad op dat van persoonlijke ervaringen die hebben geleid tot een vrees voor vervolging kan worden verwacht dat deze spontaan en van bij het eerste interview door de asielzoeker worden aangebracht, temeer daar zij op dat gesprek expliciet worden aangemaand om de belangrijkste feiten weer te geven die aanleiding gaven tot hun vertrek. Wat betreft het probleem van verkrachtingen en de gebrekkige positie van de vrouw in India tenslotte, kan worden vastgesteld dat, indien er zich op dat vlak inderdaad ernstige problemen stellen hieruit niet kan worden besloten dat iedere vrouw in India een potentieel slachtoffer van verkrachting is, nog daargelaten de vaststelling dat verzoekster hiervan geen melding van maakte bij de aanvang van haar asielprocedure (vragenlijst CGVS, vraag 5). Voorts blijkt uit geen enkel stuk dat de partijen bijbrengen dat Tibetaanse vrouwen door Indiase mannen als groep zouden worden gevisieerd. Verzoeksters algemene verwijzing naar de ‘*precaire positie van vrouwen in India*’ ten slotte alsook alle door haar aangebrachte stukken en

beweringen volstaan niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.3.4. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.4. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER